

LARY

Julnummer -82

God Jul
och
Gott Nytt År
önskar

Ulla-Britt och Sven Johansson,
Källö-Klippan
Aldo Pola, Nacka
Berta Malm, Mellerud
Irene Pettersson, Skövde

Karin och Gustav H. Rönn, Farsta
Agnes Nilsson, Hisingsbacka
Astrid Bergh, Vällingby
Sven Petersson, Stockholm

Ines och Arthur Nilsson, Tungalsta
Sven Nylander, Stockholm
Märta och Alex Engdahl, Trosa
Eivor Mogren, Stockholm

Lilly och Ake Annelius, Stockholm
Karin och Oskar Norén, Stockholm
Ingegerd och Curt Bengtsberg,
Stockholm
Iris och Sven Svensson, Stockholm

Iris och Knut Andersson, Stockholm
Linnéa och Elof Bystedt, Norsborg
Elsa och Helge Sundin, Stockholm
Lilly och Sven Lindqvist, Stockholm

Birgit Blange, Stockholm
Axel Selander, Stockholm
John H Danielsson, Stockholm
Karin och Gunnar Cedin, Stockholm

Birgit och Rolf Fischer, Huddinge
Gunnar Johansson, Brålanda
Eira och Ingvar Härdin, Marmaverken
Siv Baglien, Ljusne

Ann-Britt och Karl-Erik Eriksson,
Finspång
Maj och Eric Hermansson,
Västra Frölunda
Eva och Stig Öhman, Stockholm
Ragnar Sahlberg, Örebro

Linköpingsavdelningen 10 år

RLEs Linköpingsavdelning firade sin tioåriga tillvaro under festliga former på Tranåsbaden, veckoslutet 2–3 okt.

HISTORIK

Carl Aspling, ordförande sedan starten 1972, erinrade om vad som hänt under de tio åren. Hur medlemsantalet mer än fördubblats, från 22 till årets notering 45. Stora frågor i handlingsprogrammet har varit, kamp för enhetligare normer för erhållande av handikappersättning och sammanlagt för förbandsmaterial. Han beklagade det hittills klena resultatet härvidlag, men trodde på fortsatt kamp med vässade argument.

Han påminde även om alla angenäma medlemsträffar man ordnat genom åren. T.ex. på platser som Kalmar, Öland, Västervik och här på Tranåsbaden där man också anordnade RLEs riksmöte 1974. Sedan 1980 har man även årligen anordnat en tredagars tal- och rehabiliteringskurs i Dalarna som blivit mäkta populär.

Stor geografisk spridning på medlemmarna och i många fall hög ålder och ohälsa har gjort det svårt att samla alla till de olika aktiviteterna. Man har därför ofta fått söka upp en del medlemmar i hemmet för att hålla kontakt och informera om RLEs verksamhet.

Avdelningen har också bedrivit en omfattande information i skolorna om vårt handikapp. Calle berättade också om de fortlöpande terapibesöken hos patienter på regionsjukhuset, både före och efter att de laryngektomerats. En utställning, om våra problem, i anslutning till Internationella Handikappåret, visades på flera platser inom verksamhetsområdet. Första torsdagen varje månad har man anordnat s.k. talträffar i Linköping under medverkan av logoped. Hittills har avverkats åtta sådana träffar sedan hösten 1981.

ÖVRIGA FESTINSLAG

Under jubileumsdagarna förekom givetvis också mat och dryck och angenäm samvaro i största allmän-

het, som brukligt är i sådana här sammanhang. Man lyssnade till anförande av Doc. Jan Olofsson, sång av Margaretakören och av 12-åriga underbarnet Anna Larsson. Man tackade varann för gott samarbete under de gångna åren och avslutade lördagens övningar med en svängom.

På söndagsförmiddan blev det besök hos stadens ledande pälsfirma, som bjöd på kaffe och visning av sin imponerande anläggning. Efter en välsmakande lunch på Tranåsbaden bröt man så upp och reste var och en åt sitt håll. Förmodligen med den säregna blandning av värme och vemod man brukar känna, när man lämnar goda vänners lag.

Styrelsen samlad. Sittande fr.v: Rune Pettersson, sek. ★ Carl Aspling, ordf. ★ Ann-Britt Eriksson, kassör. Stående: Bror Johnsson, kontaktman för HCK och landstinget.

ÄVEN NORGE HAR JUBILERAT

Norsk Landsförening for Laryngektomerte (NLFL) firade sitt 15-årsjubileum i augusti på Vestlie Sportell, Geilo. Det var en mycket trevlig och lärorik tillställning.

Jag träffade en massa människor, både lekmän och specialister och skulle gärna se att vi i RLE fick lika bra kontakt med läkare inom vårt intresseområde. På Geilo fanns inte mindre än tre läkare bl.a. professor Jens Hall som ju även besökte Sverige i samband med Nordisk Kongress 1979. Rektor Lorang Hansen från Bredtvet Senter for Logopedi deltog tillsammans med två logopeder. En kurator från Rikshospitalet var också närvarande hela tiden.

Norges Riksförening har väl samma problem som vi i Sverige, långa avstånd, så det blir svårt att nå alla i glesbygderna. Vi diskuterade en sammanslagning av verksamheten i de nordligaste delarna av våra avlånga länder. Även Finland, som

deltog i jubileumsfirandet, var inne på samma linje. Undertecknad framkastade förslaget ganska löst och vi enades om att ta upp frågan på Nordisk Kongress i Finland i maj 1983.

Norge har ca 300 laryngektomerade registrerade, men det finns säkert flera, eftersom man har samma problem som vi i Sverige, att inte nå alla. Norge har ett fantastiskt bra samarbete med Cancerfonden, som är representerat i deras styrelse med ett ombud. Något för Sverige att ta efter tycker jag.

Jag är mycket tacksam för att jag fick deltaga på Geilo, som inte bara var en fest utan också en kurs i både hygien, psykologi och attityder. Dessutom en uppvisning av simning med snorkel i hotellets fina simhall. Tiden räckte nästan inte till. Vi fick även vara med på en fantastisk busstur till Hardangervidda. En tur genom omväxlande natur.

Karin

NORSK HISTORIK

Bjarne Birkeli, sekreterare i föreningens första styrelse och sedermera vice ordförande, har i anslutning till deras 15-årsjubileum tecknat föreningens historik, som även till stora delar är hela Nordens LE-historia.

Förberedelserna sträcker sig tillbaka till 1957 då initiativtagaren Kjeld Aal Flood fick kontakt med amerikanska föreningen IAL. Sedermera anslöts sig en grupp till danska föreningen bildad 1965 innan man således 1967 i likhet med oss i Sverige

var redo att starta eget. Det skedde på nuvarande Bredtvet Senter för Logopedi.

Man fick kort tid efter starten kontakt med norska motsvarigheten till vår Cancerfond, som gav bidrag till verksamheten, t.ex. för föreningens första officiella besök i Danmark 1967, vilket är upprinnelsen till de numera etablerade nordiska kongresserna. En kongressdelegation om fyra personer från varje land bestod ursprungligen av en läkare, en logoped, en socialassistent och en laryngektomerad. När det första gången inbjöds till kongress i Finland 1968 visade det sig att ingen av de övriga nordiska länderna hade råd att bekosta resan för sin delegation, varför hela evenemanget hotade att gå i stöpet, tills finska LE-föreningen generöst erbjöd fri flygresan.

1969 var Norge värdland för nordiska LE-kongressen. Det året kom även den första norska talförstärkaren av fickformat till ett pris av knappt 300 kronor, varav sjukkassan betalade 75 %. Samma procentuella bidrag utgick för luftfuktare och hygrometer. Ett antal stomaskydd började delas ut gratis varje år.

År 1970 antogs nya stadgar som gav rösträtt för stödjande medlemmar. 1971 introducerades den belgiska snorkeln och även en svensk konstruktion (Kjell Grauers').

Under 1972 startades kurser i sociala frågor och hjälpmedelsfrågor.

1973 bildades första lokalavdelningen och under 1974 hölls "den första internationella simmar-stämman för laryngektomerade" i Belgien. Året därpå avlade tre laryngektomerade godkända prov för simborgarmärket.

Under 1975 började bidragsgivning för bilköp.

1976 startade nyblivne ordföranden Hans Gottschalk en antirökkampanj i landets skolor. Verksamheten sköttes av "kåsörer", som utbildades på kurser i LE-föreningens regi.

Några kåsörer från den allt populärare antirökverksamheten bjöds på en veckas resa till Södern 1977.

1978 företogs en liknande resa till Tenerife med hela 45 deltagare, kåsörer med äkta hälfter, en läkare, en sjuksköterska och reseledare. En delegation om sju personer med prof. Berdal i spetsen deltog i LE-världskongressen i Frankrike. Tre av deltagarna var laryngektomerade. Detta år introducerades också Staffieris operationsmetod i Norge.

Rektor Lorang-Hansen nämnde i sitt inledningsanförande på årets Geilokurs, att det var 30 år sedan (1948) logopedisk behandling blev fast etablerad i Norge.

1979 reste 43 medlemmar till Lanzarote. Årets kurs på Geilo samlade nästan 120 laryngektomerade och äkta hälfter och dessutom bortemot 30 andra gäster. Ny tur till Kanarieöarna 1980.

Man kan inte underlåta att nämna den stora förlust som drabbade norska LE-föreningen 1981 då deras eldsjäl Hans Gottschalk avled. Hans insats är verkligen minnesvärd.

Vi slutar här sammandraget av den historik på 11 sidor som Bjarne kallar "kortfattad och ofullständig" men som ger många intressanta upplysningar om LE-föreningarnas framväxt i Norden.

En fluga gör att ingen somnar.

MERA FAKTA FRÅN RIKSMÖTET

Riksmötets protokoll har kommit.
Ur det hämtar vi några upplysningar
som kan vara av intresse.

- Det meddelades att Kalmar-avdelningen ej har bedrivit någon verksamhet under 1981/82. Genom sin ordförande har man förklarat att man ej vill delta i RLEs styrelsearbete. Årsavgift har ej heller betalats för 1982. Ett förslag om att avdelningens medlemskap i RLE skulle upphöra, bordlades.
- Styrelsen beviljades ansvarsfrihet för tiden 1980.07.01–1982.06.30.
- Lars Bergendahl från Riksförsäkringsverket RFV redogjorde för grunderna för erhållande av handikappersättning (h-ers.) och hänvisade till RFVs gjorda utredning, om behovet av h-ers., i vilken RLE deltagit.

Riksmötet konstaterade att utredningsbeslutet ej gett det resultat RLE väntat sig och att möjligheterna att få h-ers. bedöms olika inom de skilda försäkringskassorna. Laryngektomerade måste i

många fall ha ytterligare ett handikapp för att få h-ers.

Riksmötet fastslog att beslutet, huruvida den laryngektomerade skall få h-ers. ej sker med den objektivitet som åligger den anslagsgivande myndigheten.

Riksmötet uppdrog åt styrelsen att med kraft och återopande tidigare gjord framställning kräva likformig behandling för alla laryngektomerades ansökning om h-ers. hos RFV och försäkringskassorna.

- Årsavgiften (den avgift per medlem, som årligen betalas av lokalavdelningarna till RLEs centrala kassa) fastställdes till 10:–.
- Lokalavdelningarnas ledamöter i RLEs representantskap (tidigare kallades denna församling styrelse). Första namnet ordinarie, andra ersättaren:

Gävle:

Ingvar Härdin
Maria Sköldin

Göteborg:	Eric Hermansson Gösta Jorhede	Örebro:	Arne Folkerman Gerd Folkerman
Linköping:	Carl Aspling Ann-Britt Eriksson		
Lund:	Otto Josefsson Hjalmar Nilsson	● Revisorer i RLE	
Stockholm:	Lillemor Cedin Sven Svensson	ordinarie:	Curt Bengtsberg, Sven Pettersson
Uppsala:	Svea Östh Gunilla Beling	ersättare:	Allan Christensson, Harald Ryfors
Växjö:	Ulla Bergendahl Allan Eriksson		

ABF i handikapprörelsen

Under 70-talet har vi i vårt land fått en ny typ av lagstiftning, ramlagar. Socialtjänsten är just en ramlag. Det innebär, att innehållet konkret formas och beslutas mycket närmare människorna. Det är ute i kommunerna som de verkliga beslutas.

Detta innebär, att det är i dom många lokala föreningarna som kunskapen om medlemmarnas behov och hur man bäst skall företräda dessa måste finnas. Det blir för många förtroendevalda att arbeta på ett nytt sätt. Kravet på fler och djupare kunskaper ökar. Alltså, vi behöver mer kunskap.

Att studiecirkeln i de allra flesta fall är det ojämförbart bästa instrumentet för att skaffa sig kunskap är vi nog helt överens om. Det är också här ABF kan ge det allra bästa stödet för sina medlemsorganisationer. Inom ABF:s förbundsexpedi-

tion och dess centrala studiekommitté på handikappområdet, arbetar vi energiskt med att varje år ta fram nya och viktiga studiematerial för handikapprörelsen. Med ABF:s hjälp blir det möjligt, även för små och ekonomiskt resurssvaga organisationer, att för sin grupp få fram aktuella och viktiga material.

Men "go" vänner, om det verkligen skall bli någonting av det jag här har sagt, måste vi hjälpas åt!

ABF kan hjälpa till med utbildning av studieorganisatörer, cirkelledare, ta fram studiematerial. Ni i er organisation kan hjälpa till med att sprida kunskap om studieverksamhet som ett medel att uppnå er organisations syfte och målsättning. Utse studieorganisatörer och motivera medlemmarna att delta i studiecirkelverksamhet!

Bengt Olin

HCK slåss för oss

Det av regeringen redovisade förslaget om nytt basbelopp och nya pensioner för 1983 har vissa allvarliga brister. Förslaget har fått en utformning som om alla pensionärer hade samma förutsättningar att bära bördorna, vilket ingalunda är fallet. Solidariteten kräver därför att regeringsförslaget kompletteras med särskilt riktade insatser för de inkomstsvagaste — d.v.s. de förtidspensionärer som saknar ATP och som är hänvisade till att leva på ca 33 000 kr per år. Många av dessa människor har aldrig ens fått chansen till ett förvärvsarbete. De har blivit förtidspensionärer i unga år, utan möjligheter att bygga upp egna tillgångar, som ett långt yrkesverksamt liv ändå ger möjlighet till.

Vi vill i det här sammanhanget också understryka att fastställande av basbeloppet inte enbart bestämmer pensionsbeloppens storlek. Dessutom blir basbeloppet också helt avgörande för villkoren för bl.a. livräntor, vårdbidrag och handikappersättning.

HCK:s grundläggande uppfattning, vilket vi också betonar i vår huvudskrivelse, är att full värdesäkring inom socialförsäkringssystemet endast kan uppnås genom en fullständig återgång till de tidigare gällande reglerna vad gäller beräkningen av KPI och justeringen av basbeloppet. Mot bakgrund av den nu uppkomna situationen vill vi dock föreslå regeringen att vidta nedanstående åtgärder, vilka i någon mån kompenserar de inkomstsvagaste grupperna. Vårt syfte är att uppnå en rättvisare fördelningspolitik. Det är HCK:s förhoppning att regeringen delar denna vår uppfattning.

HCK föreslår regeringen:

1. Att pensionstillskotten för förtidspensionärer höjs med två procentenheter från den 1 januari 1983. Därigenom återställs principen om dubbla pensionstillskott för förtidspensionärer.
2. Att pensionstillskotten för förtidspensionärer höjs med ytterligare fyra procentenheter från

- den 1 juli 1983. Vid detta tillfälle bör också ålderspensionärernas situation beaktas.
3. Att de nuvarande nivåerna inom handikappersättningen bibehålls.
 4. Att regeringen snarast utarbetar förslag om inordnande av egenavgifterna för sjukresor i det nuvarande högkostnadsskyddet.
 5. Att regeringen medverkar till att den tidigare riksdagsmajoritetens beslut om minskade statsbidrag till kommunala bostadstillägg rivs upp. Detta beslut har resulterat i att förtidspensionärer erhållit en extra höjning av boendekostnaderna – utöver ordinarie hyreshöjningar – på ca 1 000 kr/år.

6. Att beslutet om försämrade avdragsregler vid inkomstbeskattning för pensionärer omprövas.
7. Att HCK ges representation i den arbetsgrupp som har att se över de framtida reglerna inom pensionssystemet.

Vi hänvisar avslutningsvis till huvudskrivelsen och våra övriga krav för budgetåret 1983/84, vilkas syften är att förbättra situationen för handikappade och andra eftersatta grupper.

Handikappförbundens Centralkommitté
Bengt Lindqvist Rolf Utberg
ordförande kanslichef

'PRESS - STOPP'

Sista manusdag för detta nummer var 15 nov., Men trots det kan vi få med några korta nyheter från representantskapsmötet i Falköping 4 dec. Hur bär vi oss åt!

- Två nya hedersmedlemmar utsågs: RLEs, i kronologisk ordning, andra resp. fjärde ordförande, Gunnar Bjuggren (72-73) och Harald Ryfors (76-78). Närmare presentation med foto etc kommer i marsnumret -83.
- Siv Baglien utsågs att representera RLE vid ett utlandsvårdssymposium på Teneriffa. Man vill från HCK och landstinget utröna vilken typ av vård som passar olika handikappgrupper.
- Beslöts att fortsätta inledda förhandlingar om sex månaders provtjänstgöring på vårt kansli, för sökande med AMS-bidrag. Curt Bengtsberg och Karin Cedin håller i trådarna.

KRIG orsakar handikapp

— Världens främsta forskare är i dag engagerade i förstörelsens tjänst. Människors planering, resurser och teknik tas i anspråk för nedbrytande ändamål, d.v.s. att förgöra människan. Kapprustningen kostar i dag 7 miljoner svenska kronor per minut, dygnet runt, hela året. Samtidigt breder fattigdomen ut sig och fler och fler människor kan inte ens äta sig mätta. Detta skapar nya handikapp och dödar. Det säger Bengt Lindqvist, HCKs ordförande, som i dagarna reser till FN för att delta i diskussionen om FNs Världaktionsplan för handikappade och för att överlämna fredsbudskapet till FNs generalsekreterare Javieres de Cuellar.

Bengt Lindqvist fortsätter:

— Inom HCK i Sverige ser vi det som naturligt att handikapprörelsen engagerar sig i fredsfrågorna. Ländernas krafter är inte inriktade på att skapa och tillfredsställa våra behov, utan att uppfinna medel för framtida förstörelse. Denna vanvetliga kapprustning måste stoppas. De stora belopp det rör sig om kunde i stället användas till humanitär verksamhet.

— Vi har starkt internationellt stöd. I juni i år genomförde DISABLED PEOPLES' INTERNATIONAL en kraftfull fredsdemonstration i HIROSHIMA tillsammans med organisationen för atombombsoffer.

I fredsbudskapet sägs bland annat följande:

”Handikappade människor över hela världen känner genom sin djupaste personliga erfarenhet krigets förmåga att sprida död och förstörelse över mänskligheten”.

— HCK protesterar också mot de våldsregimer som förtrycker människor hänsynslöst. I fångelserna har också tusentals människor lem-lästats fysiskt och psykiskt genom tortyr. Dessutom förvägras många flyktingar och politiska fångar rehabilitering.

— Alla måste ta sitt ansvar för fred och nedrustning ute i världen! Vi måste kämpa för rätten att få arbeta i frihet och för demokrati.

Världens handikappade kräver:

- Låt oss enas i en världsomfattande fredsörelse
- Låt oss kräva att nationernas ekonomier omvandlas från krigs-ekonomier till fredsekonomier
- Låt oss kräva att de resurser som nu slösas på upprustningen i stället används inom socialt värdefulla projekt
- Låt oss kräva att världens ledare i vår känsliga tid när människan har kraften att förstöra och lem-lästa startar den enorma uppgiften att fördela våra resurser, vår produktion, vår kunskap och förmåga från skapandet av vapen för krig till skapande av instrument för livet.

Barnhus-Jul

1909

Sven Petersson, 81 år är laryngektomerad och medlem i Stockholmsavdelningen. Sven tillhör den föga avundsvärda grupp, som tvingats tillbringa ett antal år på s.k. barnhus, dit han togs in 1908, sju år gammal. Orsaken var armod i hemmet. Hans far hade dött två år tidigare och lämnat modern, honom själv och hans tre äldre syskon utan försörjning.

HEMMET

Vi bodde i en hyreskåk på Söder i Stockholm. Lägenheten bestod av ett rum och kök. Köket var periodvis uthyrt till någon manlig hyresgäst, men med bibehållen rätt för oss att laga maten där. I köket fanns tappställe för kallt vatten, slask och diskbänk samt en vedspis med vattenreservoar, som gav varmt

Sven ger, på 23 tätt maskinskrivna sidor en inblick i fattigsverige strax efter sekelskiftet. Det är ett intressant och bitvis skakande dokument, som bär det självupplevdas omisskännliga prägel.

Tyvärr kan vi av utrymmesskäl endast återge valda delar och låter här med tanke på den förestående julen Sven berätta bl.a. om sin Jul på barnhuset.

vatten, när vi eldade. I rummet hade vi kakelugn. Lägenheten låg på nedre botten med tillhörande torr-dass i en långa på gården. Vintertid var bostaden mycket kall. Det hade dock den förtjänsten att loppor och vägglöss blev mindre livaktiga. Ingen människa frös ihjäl, så vitt jag vet.

Min pappa dog 1906 i den sorgliga fattigmanssjukan lungsot endast 42 år gammal och lämnade mamma och oss fyra ungar ensamma. Vi hade hört talas om Frimurarebarnhuset Kristineberg "Krillan" kallat i folkmun. För att få komma dit måste någon av föräldrarna vara avliden och fattigdomen i hemmet skulle vara klart dokumenterad. Jag togs in på Krillan 1908, sedan min mamma genom församlingsprästen Kyrkoherde Klefbeck fått intyg på, att vårt armod var fullständigt. Men trots fattigdomen, loppor och vägglöss kan jag än i dag uppleva minnet av min förtvivlan inför avskedet från mitt hem, mamma och mina syskon. Jag visste att det tilläts endast några timmars hembesök fyra gånger om året, så det skulle dröja länge innan jag fick komma hem igen. En hel evighet tyckte jag.

KRILLAN

Barnhuset inhyste drygt ett hundratal pojkar och ungefär femtio flickor nästan alla i åldrarna 7-16 år. Frimurarna som finansierade det hela var förmöget folk. I den s.k. bönsalen på Krillan fanns stora tavlor på väggarnas långsidor, som i bladguld angav donatorernas namn och det penningbelopp som respektive donator bidragit med. Jag vill minnas att det var en som "offrat" hela 300.000 riksdaler, vilket var en oerhörd summa på den tiden.

Sovsalarna rymde 30 sängar, lådor av trä med botten av juteväv, som en gång varit spänd men med åren kommit att mest likna en hängmatta. I matsalen med sina långbord

skulle således ungefär 170 barn utspisas samtidigt, vilket betydde att den som blev tilldelad sin mat först fick äta den kall, därför att ingen tilläts börja äta förrän alla fått sin portion.

MATEN

Morgonmålet utspisades kl. 7 fm. som det betecknades på den tiden. Det bestod alltid av ölsupa som vi kallade "gäspa". Gäsplan var sällan god, vilket troligen berodde på att den mjölk som den kokades på i regel var gällan. Sommartid hade den nästan alltid skurit sej och smakade vedervärdigt.

Vi fick mat fem gånger om dagen. Det låter kanske mycket. Men på grund av små portioner och otillräckligt näringsinnehåll blev man aldrig mätt. Man var ständigt hungrig.

Till morgongäsplan delades ut en halv skrädad rågbröds-kaka, som dock inte fick ätas förrän klockan nio till ett glas mjölk, som vi fick i plugget. Den goda brödkakan åkte emellertid ner i magen så fort man fick en chans att stoppa den i sej.

Middagsmålet serverades halv två och bestod av varm mat ofta potatis med kokt salt sill, lungmos, fisk, bräckkorv eller annan enklare husmanskost.

Klockan halv fem fick vi något som kallades "vula". Kanske var det en förvrängning av aftonvard, som var den officiella benämningen. Vulan bestod av en mugg blåmjölk samt en bit torrt bröd utan margarin eller annat matfett på.

Dagen avslutades med gröt och skummjolk vid sänggången. Gröten var oftast så kall att man kunde hålla den som en klump i handen.

EN PLÅGA

Här måste jag berätta om en av plågorna på Krillan! Vi som var sängvätare kallades "pissluntor" och fick ingen mjölk till kvällsgröten. Sängvätning betraktades och bestraffades som en förseelse. Dessutom fanns den idiotiska bestämmelsen att vi sängvätare skulle dricka oss otörstiga klockan tolv varje dag, för att sedan vara utan dryck till påföljande dag, så att vi lättare skulle hålla oss torra om natten. Snattade man vatten på eftermiddagen eller kvällen blev det frihetsstraff som följd. Vattendrickningen klockan tolv skedde i hela klassens åsyn.

Blötte man ner sej på natten fick man ligga kvar på den våta kalla vaxduken som ersatte filten under oss. Många nätter låg man huttrande och väntade på att morgonen skulle komma så att man fick stiga upp. Vi betraktades som någon sorts paria och behandlades där efter. Denna plåga följde med långt upp i tonåren och har säkert bidragit till en känsla av mindervärde som aldrig har släppt.

JULEN

Min första Jul på Krillan blev en angenäm överraskning. Då bröts vardagsrutinen så fantastiskt att man tyckte sej förflyttad till sagans

paradis. Vi fick alla skriva en begränsad önskelista. Man fick önska tre—fyra småsaker t.ex. spel av något slag eller andra leksaker. Ibland fick man vad man önskat sig, ibland inte.

Firandet började med uppställning på den stora gården klockan halv fem julaftons eftermiddag. Avmarsch skedde med vår orkester i spetsen till bönsalen för gudstjänst och julevangelium av pastorn. Därefter till gymnastiksalen som inför julen röjts upp för att ge plats åt dess begivenheter. Överallt var pyntat med talkkvistar och girlander. I mitten en jättejulgran som räckte ända upp till det höga taket. Nu dansades och sjöngs alla gamla ring lekar som hör julen till. Alla dansade och sjöng, stora som små, gamla och unga. Alla väntade på matsalens julbord.

Äntligen gav skomakarmäster tecken till den sista dansen som var en slängdans. Vi höll varann i händerna och bildade ett långt ringlande band runt granen och ibland om vädret tillät gjorde en sväng ut i det fria för att få lite svalka efter dansen. Den som var sist i svansen på det långa tåget for som en skotts pole i svängarna. Det var alltid skomakarmäster som ledde dans och lekar i gymnastiksalen, och vår egen musikkår, som förgyllde våra enstaka festliga tillfällen.

OBESKRIVLIG KÄNSLA

Många närboende och anhöriga kom till julbordet i matsalen för att

bevittna vår spontana julglädje. Känslan var obeskrivlig när man efter all gäspa och vula såg de dignande borden fulla med godsaker och julklappar. Man måste vara krillagrabbar för att förstå hur det kändes. Det är minnen som stannar kvar till livets slut.

Frimurarna hade flera grosshandlare som donatorer, vilket betydde mycket för det generösa julbordet, som formligen dignade av julklappar, gotter och mat man annars aldrig såg.

Bland dem som skänkte julklappar minns jag särskilt Bagerifirman Reinhold och Svanströms Pappershandel. Därifrån kom julkusar, kakor, olika sällskapsspel, snurror,

munspel, rullband och mycket, mycket annat nästan ofattbart skönt för oss som var instängda på Krillan.

Så förflöt någon timme när vi försåg oss av våra tilldelade godsaker och jämförde och gladdde oss åt våra små julklappar. Men säj mej den lycka som varar beständigt. Klockan åtta skulle vi vara i säng. Omtumlad av dagens många trevliga upplevelser kände man sej för en gångs skull upprymd till sinnet och somnade så småningom i en glad förvisning om att snart skulle man få hälsa på där hemma.

HEMAT

Till julfröjderna hörde också ett besök i hemmet på annandagen. Änt-

ligen skulle man i någon mån få sin hemlängtan stillad. Trots att det var fattigt och eländigt hemma så kände man naturligtvis ofta en gnagande längtan hem till mamma och syskonen. Mamma brukade hämta mej vid åttatiden på annandans morron.

Hemma bullades upp allt hon förmått spara och skrapa ihop pengar till. Jag fick alltid bruna bönor med stekt fläsk, som var det godaste jag visste, och dessutom proppa i mej så mycket jag förmådde av andra ev. godsaker som skaffats fram till detta speciella tillfälle. Jag brukade ha med några små julklappar hem. Kanske ett brev synålar till mamma ett rävspel till brorsan och varsin vackert förpackad tvål till systerarna.

Pengar till julklapparna kom från vår enda inkomstkälla på Krillan, rättjakten, som skulle förtjäna ett kapitel för sig. Vi fick 5 öre för varje rätta. Död eller levande. Den skulle visas upp för "Mascha" maskinisten, som noterade den i en liggare, varefter vi fick gå fram till ångmaskinens fyrlucka och slänga in den. En tid kunde en rätta ge fle-

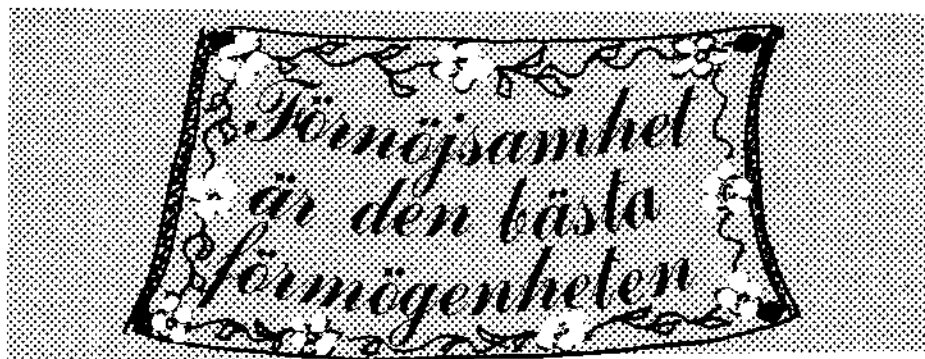
ra femöringar. Man öppnade fyrluckan och slängde igen den, men kastade samtidigt rätten i en vid båge mot en bakdörr där man senare kunde smyga in och osedd hämta den. För att senare få ytterligare en eller flera noteringar för samma rätta. Men bluffarna upptäcktes givetvis så småningom och kontrollen skärptes och omöjliggjorde extra femöringar.

FRÅN SKRATT TILL GRÅT

Jag vet inga andra dagar som gick så fort som "hemmadagarna". Snart var tiden ute för umgänget med syskon och gamla lekkamrater. Klockan åtta på kvällen måste vi obönhörligen vara tillbaks.

Avskedet hemifrån och från mamma vid porten på Krillan finns det inte ord som kan beskriva. Hastigt kastades man tillbaka igen i den vettlösa diciplinen kamratförtrycket och stängdes in med en nytänd fördjupad hemlängtan som aldrig förr. Det gråts floder av förtvivlans och hopplöshetens tårar på Krillan dessa kvällar.

Sven Petersson

Åter har ett år snart gått till ända, ett år fyllt med många olika arrangemang. Först av alla samtalsämnen är fortsättningen på handikappåret och dess betydelse för alla grupper inom HCK. För oss RLE-are har nog inget större resultat kunnat framhållas, men vi äro starka nog till att föra vår kamp vidare tillsammans med övriga handikappade.

De sedvanliga onsdagsträffarna fortsätter och samlar sin trogna skara. Informationer till patienter, elever och sköterskor har fortsatt i samma utsträckning som under tidigare år och har uppskattats mycket.

Flera av våra medlemmar ställer vid behov upp och ger moraliskt stöd och praktiska råd såväl före som efter operation.

Som avslutning inför sommaruppehållet företogs en dagsresa till Köpenhamn med buss den 13 maj. Ett 40-tal deltog.

Vid avdelningens årsmöte i april månad utsågs de ombud som skulle representera göteborgsavdelningen vid RLE:s riksmöte den 11 september. Särskild inbjudan att deltaga i riksmötet hade utgått till våra hedersledamöter Gustav Andersson och Eric Slättberg.

Årets utlandsresa gick denna gång med buss till Rhen-Mosel och hade samlat 40 st medlemmar med damer. Vi åkte genom Danmark via Puttgarden till ön Fehmarn som var dagens första mål. Efter frukost gick färden vidare genom Tyskland till den vackra medeltidsstaden Gos-

lar. Resan fortsatte på många underbart vackra småvägar i det storslagna Harz till Rüdesheim som var vårt mål för två dagar. Vi mottogs i Rüdesheim av ett strålande sommarväder med 20 graders värme.

En del utfärder gjordes bland annat till Wiesbaden där vi drack brunn och till den internationellt kända vinfabriken Asbach – Uralt i Rüdesheim där vi fick provsmaka deras goda tillverkning. Efter uppehållet fortsattes färden denna gång med en två timmars båtfärd på Rehn. En underbar och fin resa förbi den välkända Loreleyklippan. I St. Goarshausen väntade vår buss som förde oss vidare genom de mest underbara trakter av vinodlingar till dagens slutmål Bernkastle Kaus. I denna vackra stad stannade vi två dagar för att vila och rekreation samt för promenader. Sista kvällen var en festmåltid arrangerad. Till denna goda måltid serverades moselvin.

Efter frukost lämnade vi Bernkastel Kaus och hemfärden startades. Resan gick till Bremen för övernattnings samt till Hamburg och Lübeck samt genom Danmark till Helsingör och vidare mot Göteborg.

Ett varmt tack vill vi framföra till vår underbara guid Edith Cederberg. Genom bilder och foton samt informationer fick vi veta nästan allt om de städer och landskap vi färdades genom.

En talkursresa till Fredrikshavn under tiden 10–12 oktober samlade 35 st. Intresset för talkurser är mycket stort och efter denna intensivkurs var samtliga överens om att fler kurser behöver anordnas.

Ytterligare en dagstur kommer att anordnas. Resan kommer att gå genom sjuhäradsbygden onsdagen den 1 december. Resan avslutas med ett gammaldags julbord på ett trevligt värdshus.

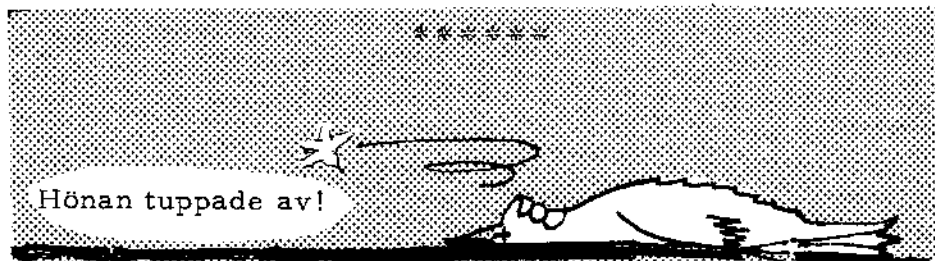
Avdelningens sedvanliga julfest kommer att ske den 10 december på Dalheimers Hus, Göteborg.

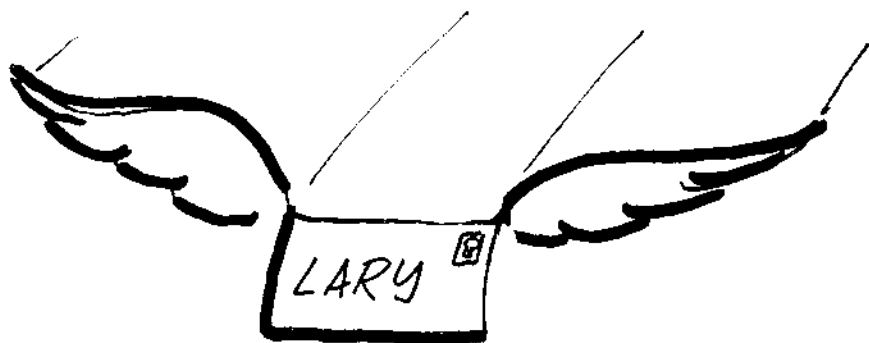
Året har varit mycket arbetsamt men intressant ur alla synpunkter och till glädje för alla parter. Ett stort tack riktas till alla medverkande med önskan om ett framgångsrikt 1983.

Till alla RLE-are var ni än bor vill göteborgsföreningen framföra en önskan om

GOD JUL och GOTT NYTT ÅR

Sven och Eric

MED POSTEN

Svar till "Hustru" i nr 3/82:

Du skriver att det endast är de "utvalda", som skall fira vårt 15-årsjubileum med mat och dryck, emedan medlemmarna ute i lokalföreningarna inte får del av firandet.

Det stämmer ganska dåligt med verkligheten!

Varje lokalavdelning har fått en summa för att markera att vi fyller 15 år. Dessutom är det faktiskt så, att de "utvalda" i det här fallet är personer, som offrar fritid och bekvämlighet för att jobba inom RLE. Deras inbjudan till jubileumssupén betraktar vi som en liten erkänsla för deras tjänster i ett ofta otacksamt föreningsjobb.

Karin Cedin

Laryngektomerades lokalavdelning i Lund hade på ett möte bestämt att ha en utfärd till Kungsholms militärområde vid

Karlskrona. En av deltagarna har här på ett annorlunda sätt uttryckt sina tankar om utfärden.

Utfärd

På mötet beslöts utfärd med vår förening. Vi skulle åka bil, det var allas mening. Från hemmets lugna värld vi skulle åka bort till Blekinge skärgård och så till Kungsholms fort. En dag vi därför packade vårt pick och pack i bilen och körde till Esso bensinmack i Kristianstad. Där skulle vi samlas alla när styrelsen bebadade sammankalla.

Vi körde till Norge att hämta ett par vänner det var Elly och Allan som vi alla känner. Skaran var ej fulltalig det fattades en, vår ciceron, vi skulle möta på Österlen. Jag körde först, jag ville min uppgift fylla om något blev fel då fick man på mig skylla. Jag sa: "Om något går fel så skäll på mig, min vän jag skall ändå ej ge samma skäll igen".

I slutet körde Nils för att kontrollera att ingen blev efter, att allting fungera. Om bilar gick sönder han kunde reparera och de blev hela och åter accelera. Genom Blekinge skogar i betta och damm vi njöt av härlig natur där vi for fram och sökte efter plats där vi kunde få ro att äta vår smörgås och sen få "madaro".

Vi hittade en plats, där fanns bord och bänkar och langade fram allt man kunde tänka. Både smörgås och pålägg och två sorters sill, ansjovis, leverpastej och gurka med dill. Vi hade så trevligt och allt var så roligt att träffa vänner, och det var också soligt och varmt där vi satt och vi kunde njuta av allt vad vi såg, men fick ändå avsluta.

Färden gick mot Karlskrona, på OK fick vi stoppa bilarna törstade, behövde mera soppa. Vår ciceron vi också skulle träffa här han skulle förklara för oss varhän det här. Holger visste vägen, körde först med sin bil det gällde för oss andra hålla samma fil. På vägen fanns en bro som kunde gå opp om vi ej stannade det blev ett snöpligt stopp.

Så kom vi fram till hamnen, ty det var ju här vi skulle gå ombord i en annan atmosfär. Militärens båt kom, vi gjorde entre' det gällde se efter så att alla kom med. Nu var vi framme vid vårt mål, Kungsholms fort, och se och böra allt vad militären gjort. Men intet vill vi tala om, det hemligt är, vi endast kan säga att vi har varit där.

Vi hade nu upplevt vad andra inte fått att vandra kring bland militärer, det blev vår lott. Besöket var slut vi gick på båten ombord som skulle föra oss åter till moderjord, Men såg den glädje som beständigt varar. Holger kunde ej starten på bilen klara ty utanför den låsta dörr han stod och såg att bilens nycklar innanför på sätet låg.

Det var ett äventyr, vad skulle vi göra? Ej lämna en vän och bort från honom köra. Vi försökte med skruvmejsel och ståltråd förgäves öppna dörren, det fanns ej någon råd. Vi funderade och då vi kunde enas att Holger skulle åter med oss förenas han åkte med oss i bilen, blott han kom med men hans bil stod kvar, den lämnade vi i fred.

Vi körde sedan utan större evenemang till Karlskrona till middag på restaurang. Maten var utmärkt med kött och "panntofflor". Vi blev mätta utan både sylt och väfflor. Glada och nöjda vi hemåt ville fara. Då går Elly och Allan fram ur vår skara och vill att vi dricker kaffe i deras villa. Det gjorde vi gärna både "tjejer och killar".

Man blickar tillbaka på dagen som varit på vägen och sjön som vi alla har farit. Då är man tacksam mot vår Herre som sett till att allt har varit olycksfritt så som vi vill. Vi skildes åt och tog avsked av varandra och önskade säkert att alla de andra som inte varit med på vår utfärd i dag ett annat år ville vara med i vårt lag.

O. Josefsson

LUFTEN KÄNNIS TORR
HÄRINNE!

OBS! Nu med HALVERAT andningsmotstånd!

DET HAR JAG INTE TÄNKT PÅ
FÖR JAG HAR JU STOM-OID

DEN FUNGERAR
SOM EN NÄSA!

När talet försvann...

*Det var inte bara talet!
Det var pratet, skrattet, sången.
Allt försvann . . . den gången.
Det var nät't
som inte var akut.
En epok i Livet
tog belt enkelt slut.*

*Umgänget
i glada kamraters lag,
försvann också
samma dag.
Bada, simma, dyka.
Aj som katten!
Har nästan dränkt mig
i duschens vatten.*

*Försvann gjorde lusten
att gå bort till goda vänner
I synnerhet då
de har bekanta
som mig inte känner.
Jag har så många
vänner på vår jord.
Du pratar så bra . . .
Man hör ju vartenda ord.*

*Men de kan ju inte
känna mitt inombord.
Min fru, mina barn
å barnbarn
är nu vana vid min röst
Å det kan ju ändå
vara en tröst.*

Helge Sundin

BJARNE

simmar som en fisk!

Vi berättade i ett tidigare nummer om norrmannen Gabriel Smiths smått fenomenala insats i Stockholm Marathon. Nu måste vi få presentera ännu ett spänstfenomen bland våra laryngektomerade vänner på andra sidan kölen, nämligen Bjarne Birkeli.

Bjarne opererades 1961 och har fyllt 67 år i år. I samband med operationen var han borta från jobbet ca två månader, men sedan dess har han oavbrutet varit verksam i sin anställning på en chefspost inom mejeribranschen, tills han blev pensionär nu i höst.

Bjarne har en kristen livssyn, är aktiv inom Filadelfia och tillhör det fåtal som fått larynxcancer trots att han aldrig varit rökare. (Endast tre

av Norges 150 laryngektomerade har aldrig rökt).

Men han är ovanlig även på annat vis. Med okuvlig energi har han tränat sin kropp under de 21 år som gått efter operationen. I första hand för att kompensera sitt handikapp, men träningen har också gett en rad utmärkelser, som även en mycket yngre icke handikappad person skulle känna sig stolt över.

Som medlem i Oslo Helsesportlag tränar Bjarne regelbundet skidloppning, simning och friidrott. En dag för länge sedan såg han en uppmaning i en simhall att "ta svømme-knappen". Och det gjorde han utan större svårighet med hjälp av sin snorkel. Distansen för detta simmarmärke är 200 m utan tidsbe-

gränsning. Han kände att han skulle kunna öka sin kapacitet betydligt om han tränade mera. Följaktligen började han samla poäng till "Store havhesten i gull". Kraven för detta exklusiva märke är bl.a. *undervattensimning, dykning efter föremål på fyra meters djup, simbopp från fem meter, simning med kläder minst 400 m, avklädning i vattnet och livräddning med ilandtagning 20–25 m av jämstor person.* (Burr)

Detta märke har han nu klarat *fem år i rad!* vilket givit honom **Havheststatyetten**.

Nästan likadant härjar han på skidorna. Skidmärket i guld utdelas varje år och kräver att man under det gångna året åkt minst 30 mil. Detta märke har han tagit *15 gånger!* För den prestationen har han nu fått **Skidstatyetten**.

Men det räcker inte med detta. Han har också fått en motsvarande utmärkelse i friidrott. För många års godkända prov i flera grenar, har han fått **Friidrottsstatyetten**. (10 blankt på 60 m)

Slutligen har han belönats för handikappsimmingsmärket, som kräver

EFTERSNACK

Efter vår artikel om "laryngektomerad marathnölöpare" tyckte någon att det var "opsykologiskt" att ge publicitet åt idrottsbragder av laryngektomerade. Det förmodades kunna verka missledande vid bedömning av hela gruppens fysiska status.

Uppvärmning på fjället före start

7 km simning per år. Det här märket har han också tagit *fem gånger!* Dessa fem märken har till sist givit honom **Delfinstatyetten**.

Detta är helt fantastiskt, och faktum är att han är ensam i Norge om att ha dessa fyra statyetter. Det är skönt att det finns eldsjälar!

Dessa farhågor är säkert onödiga. Vore det så väl, att var och varannan av oss vore tillnärmelsevis så här vältrimmad, skulle inte de här uppmärksammade spänstfenomenen vara så anmärkningsvärda och följljaktligen inget att skriva om. De är verkligen unika! Helt skilda från mej och andra liknande bösäckar.

Rolf

Motti - Petter

Om jag säger, att jag har sett jultomten äta gröt, så kan det vara en obetydlig avvikelse från sanningen, eller rentav vara sant.

Det var i slutet på 20-talet. Elektriskt ljus fanns i några få stugor i min barndomsby. Någon hade telefon och en enstaka pionjär hade just skaffat den första radion. Men i stället hade vi minst ett " gammalt original" i varje stuga.

I en koja i skogen bodde en märklig liten gubbe med ett märkligt namn. Han kallades Motti-Petter. Liten var han som sagt, och krokig. Det knotiga ansiktet var nästan helt dolt i en vildvuxen torva av grått hår och skägg.

Kojan han bodde i låg en bra bit från farbar väg. Bara en ringlande gångstig genom granskogen ledde dit. Farfar min sa, att det mesta som gått åt till bygget hade han dragit dit på släde om vintern.

Hur gammal han var vet jag inte. Bara att han var väldigt gammal, sett med mina nioåriga barnaögon. I sin krafts dagar hade han varit skomakare och kunde fortfarande skaffa en mager försörjning med en halvsulning ibland.

Någon gång vågade vi oss dit, några småhyvlar från byn, för att titta när han lagade skor. Men kanske ändå mer för att begäpa hans lustiga sätt att äta. Han levde nästan bara på gröt, sa folk.

När han sulade skor var det med en serie av säreget rytmiska rörelser. Hundratusentals gånger hade han säkert flyttat sylspetsen från talgklumpen till sulan. Pliggen från mungipan till sylhålet. Ett snabbt slag med hammarn och träpliggen satt där

den skulle. Utan synbar ansträngning växte fogen fram, rak och jämn.

Han var märkt av sitt yrke på flera sätt. Inte bara den krokiga kroppen utan också gången var egen. Ett kort steg med vänster och så ett långt steg med höger. Han liksom skuttade fram i ungefär samma ställning som när han satt med lästen i knät.

Bostaden glömde jag berätta färdigt om. Den var byggd mot en stor flat stenhäll, som bildade ena väggen i kojans enda rum. Mot den väggen var också murat en primitiv skorsten till eldstaden, som var ett mellanting mellan vedspis och kamin. En kamin med ringar ovanpå, där man kunde sätta ner ett kokkärl.

— Nu pojkar ska ni bära in lite ved åt mej, så ska ni få ett stort äpple, sa Petter, en kväll när vi smugit oss dit.

Vi vågade inte säga nej, och det är klart, ett stort äpple var ju heller ingen dålig lön för att bära in ett fång ved. Och chansen fanns ju också att han skulle koka gröt på veden och äta medan vi fick titta på. Lite mysigt kusligt var det väl också i kojans halvmörker, trots att vi visste att han tyckte om barn.

Vi kom in med veden och la den i hörnet bredvid spisen.

— Det var fint pojkar. Nu ska ni få ett äpple, sa han, och så blåste han upp kinderna, så ansiktet blev som en ballong. Satte sen knytnävarna mot kinderna och tryckte till, så att luften for ut med ett brak.

— Ha-Ha äpplet sprack!

Men det gjorde inte så mycket att han skojar med oss för vi såg att han tog fram en svart bucklig kastrull, petade bort spisingarna och satte den på elden. Vi knuffade och tittade menande på varandra. Det skulle bli gröt!

När gröten var kokt stod vi andlöst väntande. Det fanns förresten inget mer att sitta på än pallen han själv använde. Måltidsceremonin började med att han skrapade bort gamla skovor från skeden och tallriken, med sin beckiga tumnagel. Sen hällde han upp en försvarlig portion gröt.

– Så var det mjölk, sa Petter, men så vitt vi kunde se, var det bara en skvätt vatten han slog på gröten. Sen började han sleva i sej med samma smidiga, väl inövade rörelser som när han nyss pliggat skor.

För varje sked han förde till mun räckte han ut tungan ända ner på hakan och kastade ner gröten direkt i halsen, ungefär som när en eldare kastar in en skyffel kol i fyren. Just som han slängde in grötklicken stampade han till med vänstra klacken, knyckte på huvet och sa "ä-hupp". Medan vi fascinerande och fnittersjuka kämpade mot skrattlusten och sakta ma-

kade oss mot dörren, för att ha fri väg att kuta ut, om det skulle behövas.

Just då öppnades dörren. Man knackade aldrig hemomkring. Det verkade herrskapsaktigt. Farfar kom in.

– Jasså här är ni. Jag trodde nästan att Rå'handa (skogsrån) tagit er, sa han och plirade in i halvmörkret.

– Det går ingen nöd på dom, sa Petter, och strök gröten ur skägget med ytter-sidan på underarmen. Från armvecket ända ner till handloven. Sen tog han fram snusdosan och makade in en prilla stor som en grabbnäve. Snusdosan var det enda blanka som fanns hos Petter. Jag tyckte att den blänkte som ett smycke mot den gråa bakgrunden.

Farfar, min kompis och jag sa ajö, och traskade hemåt genom skogen. Det hade blivit nästan kolmörkt och kändes tryggt att få hålla Farfar i handen ända hem.

– Farmor tror att Matti-Petter är jul-tomten, sa jag.

– Jaa – en kan aldrig veta, svarade Farfar.

Rolf

får man fråga

Visst får du det ! Fråga kort och rakt på sak så skall vi försöka svara på samma sätt. Om du vill vara anonym behöver du inte ange ditt namn, bara signatur. En förutsättning för att vi skall ta in din fråga är dock att den inte kan anses personligt kränkande. Berör frågan en person, vidarebefordras den till vederbörande som själv får ta ställning till om frågan, med eller utan svar, skall tas in.

VILKET ÄR RÄTT?

Jag har sett två olika stavningar på ordet laryngektomerad. Ibland med "c" men oftast med "k". Varför?

Undrande

Svar: Någon gång under Dr Gunnar Bjuggrens ordförandetid 1972-74 fattade RLE ett beslut om att stava med "k". Därför stavas det så i vårt förbundsnamn och även i informationsmaterial etc. Motiveringen är att stavning med "k" gör det lättare för läsaren att veta hur det uttalas. Det är tillräckligt svårt ändå!

Rolf

SVÉRIGE U-LAND?

Varför deltar aldrig RLE i Laryngectomerades världskongress. Jag läste i Ny Stemme att övriga nordiska länder deltagit med flera personer från varje land. Vi är ju i alla fall ett av jordens rikaste länder.

Besviknen medlem

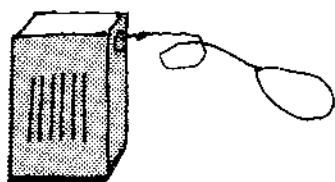
Svar: Kanbända vi är ett av världens rikaste länder. Men det betyder inte att RLE är en av världens rikaste LE-föreningar. Frågan om deltagande var uppe på riksmötet 78 men avslogs då av ekonomiska skäl. Kanske är det dags att tänka om?

Rolf

"HJÄLPMEDELSMARKNAD"

Dessa hjälpmedel säljs genom
Karin Cedin, Tornbacken 3,
163 54 Spånga, tel. 08 - 36 41 48.

LARMAPPARAT

Larmapparaten är en dosa ungefär lika stor som ett cigarettpaket. Den är avsedd att användas i nödsituationer och kan avge en gäll och kraftig signal om man behöver påkalla uppmärksamhet.

Pris med batterier 35;-
Bruksanvisning medföljer.

STOMASKYDD

Stomaskydd av vit textil med kardborrlås.

Olika halsvidder: 35-42. Angiv önskad storlek. Pris kr 20;-.

PS Stomaskyddet Stom-aid (se annons) kan numera skrivas ut kostnadsfritt, som förbrukningsartikel inom flera län. Fråga din logoped.

BLI MEDLEM! STÖD VÅRT ARBETE!

Du som vill veta mer om RLE eller vill bli medlem kan ta kontakt med närmaste lokalavdelning. Vem som vill kan bli medlem. Sätt in 35:- på postgiro nr 85 17 54-2 och Du är stödjande medlem. Lary kommer som extra kvitto på pengarna.

Lokalavdelningarnas kontakter:

Gävle: Siv Baglien, Industrivägen 5, 820 20 Ljusne	tel. 0270/686 32
Göteborg: Eric Hermansson, Gitarrgatan 1, 421 41, Västra Frölunda	tel. 031/47 87 63
Linköping: Carl Aspling, Svartågatan 27, 573 00 Tranås	tel. 0140/129 47
Lund: Otto Josefsson, Trekantsgatan 3, 230 42 Tygelsjö	tel. 040/46 61 76
Stockholm: Lillemor Cedin, Bangatan 17, 171 63 Solna	tel. 08/83 87 97
Uppsala: Svea Östh, Ymergatan 22 b, 753 25 Uppsala	tel. 018/14 05 32
Växjö: Ulla Bergendahl, Kullagatan 16, 360 51 Hovmantorp	tel. 0478/412 06
Örebro: Arne Folkerman, Västmannagatan 17, 703 42 Örebro	tel. 019/11 46 45

Styrelse:

Ordförande: Karin Cedin, Tornbacken 3, 163 54 Spånga	tel. 08/36 41 48
Sekreterare: Siv Baglien, Industrivägen 5, 820 20 Ljusne	tel. 0270/686 32
Kassör: Iréne Pettersson, Tovortorp 5058, 541 93 Skövde	tel. 0500/167 87

RLEs kansli: Norrtullsgatan 6, 4tr tel 34 95 80
113 29 Stockholm Pg 85 17 54-2

Årgång 2 nr 4

LARY

Ansvarig utgivare: Karin Cedin
Redaktör: Rolf Fischer
Teckningar och layout: Rolf Fischer
Tidningens adress: Mönjestigen 23
141 31 HUDDINGE Tel. 08/711 22 03

UTGIVEN AV RIKSFÖRENINGEN FÖR LARYNGEKTOMERADE

Kom ihåg "LARYNG – FONDEN"

Vår fond instiftades 1977 och fick officiellt följande namn: "Laryngektomerades Gåvo- och testamentsfond". Populärt kallar vi den LARYNG – FONDEN.

Influtna medel skall användas, om donator ej annat föreskriver, till rehabiliteringsåtgärder för behövande inom RLE.

De inkomna medlen skall fonderas tills den uppgår till 20.000 kr. Därefter kan räntan utdelas till bidragssökande efter behovsprövning.

Fonden förvaltas av RLE:styrelsens arbetsutskott och firmatecknas av två av dess ledamöter i förening. Arbetsutskottet behandlar de inkomna bidragsansökningshandlingarna.

Fonden revideras av RLE:styrelsens revisorer.

Berätta om vår fond för vänner och bekanta!

Ni önskas en GOD JUL !

Harald Ryfors
fondens stiftare

Tänk På Vår Fond!
Postgiro 91 82 58 – 5

